

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת כי תצא תשפ"ה // שנה ב' // גליון מ'

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבוקר

יום ב' פרשת כי תצא תשפ"ה

ועתה אל תעצבו

לעשות תשובה מתוך שמחה והרוחה

הנה ידוע שאף על פי שצריך האדם להיות לו לב נשבר, אף על פי כן צריך להיות בשמחה, על דרך אמרם ז"ל (חובת הלבבות שער הפרישות פ"ד) הפרוש צללו בפניו ואכלו בלבו. וזהו פירוש הפסוק (תהלים נא א) למנצח מזמור לדוד בבוא אליו נתן הנביא כאשר בא אל בת שבע פירוש דהנה ידוע שכל מקום שנאמר מזמור מורה על רוח הקודש ורוח הקודש באה מתוך שמחה, על דרך הכתוב (מלכים ב, ג טז) ויהי כגון המנען ותהי עליו יד ה', והשמיענו הכתוב שבשעה שבא אליו נתן הנביא לעוררו לתשובה היה שריו בשמחה כמו בשעת העבירה, כי אפילו בתשובה הצריכה להיות בלב נשבר, על כל פנים צריך להיות בשמחה, ועל ידי השמחה שורה עליו רוח הקודש, וזהו למנצח מזמור לדוד נ', פירש ששרה עליו רוח הקודש הבאה מתוך שמחה בשעה שבא אליו נתן הנביא לעוררו לתשובה, כי דחה כל כך בשמחה, כמו בשעת העבירה, וזהו כאשר בא אל בת שבע, וזהו ועתה אל תעצבו, פירוש, אין ועתה אלא תשובה (בראשית רבה כא ו), ופירוש אף שאתם עכשיו בגדר התשובה, אף על פי כן אל תעצבו, ואף שהתשובה צריכה להיות בלב נשבר, אף על פי כן, צריך להיות בשמחה, ולחיות השמחה שריו בפניו כמו הפרוש הנוכח-לעיל, וזהו ואלי יחד בעיניכם ד"ל.

(אדבת שלום פרשת ונש)

תוכן המאמר: לעשות תשובה עוד בימי חודש אלול / לעשות תשובה מתוך הדוחה / לעשות תשובה מתוך שמחה / צדיקים תחילתן יסורים וסופן שלווה / הדישעים יש להם מתחילה הנאה ולבסוף המה צועקים מתוך יסורים / אין אנו מתיידיאים מהקדושים / צדיקם לחנוף בחדש אלול

מספרים, שהרה"ק רבי ישכר דוד מבעלז זצוק"ל, שאל פעם אחת באחד מימי חודש אלול, אחד ממשמשיו בקודש, באיזה מן הזמנים של הימים

**לעשות תשובה עוד
בימי חודש אלול**

כמו שאומרים בשם הרה"ק רבי מאיר'ל מפרעמישלאן זצ"ל, שאומרים בכל יום בתפילת שחרית 'הללוהו בתך ומחול', יש ב' פעמים ת"פ שעות בחודש אלול עד יום כיפור, שזהו תשע מאות וששים שעות, כהגמטרי' ב' פעמים 'תף'. ובזה פירוש 'הללוהו' צריכין להודות ולהלל לה' ב' תף' פירוש ב' פעמים ת"פ שעות, 'ומחול' אז ימחול השי"ת את עוונותינו.

ולמה כתיב בלשון 'בתף' כי 'תף' הוא לשון של שמחה, 'הללוהו בתף' אם יודו ויהללו לה' בתוך התשע מאות וששים שעות מראש חודש אלול עד יום כיפור, עם שבח והודאה להשי"ת, 'ומחול' אזי ימחול ה' את העוונות של כלל ישראל, ולא מתוך עצבות ומרה שחורה, רק מתוך שמחה.

צדיקים תחילתו יסורים וסופן שלוה

איתא בספר 'אמרי שפר': כתיב: 'ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד', אצל ישראל הולך היום אחר הלילה, היום מתחיל עם הלילה, ואחר כך בא היום. אצל הגוים מתחיל הכל ביום, והלילה הוא תמיד סוף היום.

לילה מראה על חשכות ויסורים, על דינים. אצל יהודי, מתחילה הוא מתמודד עם יסורים, יש לו קושיים, מתחיל עם לילה 'ויהי ערב', אבל לבסוף 'ויהי בוקר'.

מתי הוא הבוקר? - איתא בספרים הקדושים, שאצל הצדיקים הבוקר הוא, בעולם האמת, ולמה? כי

הנוראים הוא נתעורר לתשובה ביותר? ענה הגבאי: כשאומרים 'מן המיצר' קודם תקיעת ושופר, אז הוא מתעורר לתשובה ביותר.

אמר לו הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלז: חבל חבל! כשאוחזים ב'מן המיצר' כבר מאוחר ביותר!

הסבירו החסידים הכוונה של הצדיק הקדוש, שכוונתו היה, ראשית כל, שצריכין להתחיל לעשות תשובה בחודש אלול, ולא כשכבר אוחזים אצל מן המיצר.

לעשות תשובה מתוך הרוחה

ועוד פשט יותר עמוק: שהאדם לא יעשה תשובה במצב של 'מן המיצר', כשייצר לו, וכבר יש לו הרבה יסורים וקושיים, רק כשיש לו לאדם הרוחה, כשהכל הוא בסדר אצלו, והקב"ה משפיע לו השפעות טובות, אזי כבר צריך האדם לזכות ולעסוק בעשיית תשובה שלימה.

עכשיו עומדים בימי חודש אלול, אנו שבים בתשובה, ואנו עוסקים בעשיית תשובה ובדביקות הבורא יתברך שמו ויתעלה, מתוך הרוחה ולא ב'מן המיצר' [וכן כתב בספה"ק זרע קודש סו"פ ראה וזל"ק: "ושבת עד ה' אלקיך - לא לעשות תשובה מתוך דוחק רק מתוך שמחה"].

לעשות תשובה מתוך שמחה

בתוך המקוה הקר, ובשעה שנכנס לתוך המים צעק מחמת הקרירות. אבל טבל עצמו, וכשיצא וחימים עצמו אצל התנור, הביע הנאתו ואמר 'אה אה'.

אמר לו אביו: אתה רואה בני יקירי? מהו החילוק בין יהודי שעובד את ה' ובין יהודי שאינו עובד את ה'? יהודי שעובד את ה' מתחילה הוא צועק מחמת היסורים, אבל לבסוף הוא אומר 'אה אה' מתוך הנאה. מה שאין כן מי שאינו יהודי כשר, הרשעים, המה אומרים מתחילה 'אה אה' מתוך הנאה, ולבסוף המה צועקים מתוך יסורים.

אין אנו מתייראים מהקושיים

אנו צריכין לדעת: אנו צועקים תמיד מתוך יסורים להקב"ה, אבל אחר ההתבוננות, מי נתן לי היסורים? אז מרגיעים אנו, כי זה בא מהקב"ה. אין אנו מתייראים מהקושיים, אין אנו מתייראים מהיסורים, ומשום בהלה ופחדים, כי אנו חיים עם הקב"ה, אנו נבראים בעבור הרוחניות, בעבור התעלות, להיות קרוב לה', לעמול שיהיה לנו המח במקום הנכון, לאהוב את ה', לאהוב את התורה, לאהוב את כלל ישראל, ולהיות תמיד בחיות רוחני.

מעשה בהסיד אחד

לפני עשרים וחמש שנים אירע מעשה כדלהלן: אחד מהראשי ישיבות, שהיה באמצע בניית בנין חדש להישיבה שלו, והתעקב הבנייה מחמת חסרון ממון, נסע

הצדיקים לא חיים בתוך העולם הגשמי, צדיקים אינם צריכים להם את העולם הזה, ולכן 'סופן שלוה' הוא בעולם הבא. אבל ההמון-עם שהמה חיים קצת עם העולם הזה, רוצים לראות את שלוותם גם כן בזה העולם, אבל הצדיקים בזה העולם המה מתמודדים.

וזה מרגיע אותנו, כשאנו רואים ושומעים שיש הרבה יסורים אצל יראים ושלמים, בבית הצדיקים. אבל הצדיקים בעצמם, המה מאמינים באמונה פשוטה, שהתקרבותם להקב"ה, אהבתם להקב"ה, מתעלה על ידי היסורים.

'תחילתן יסורים וסופן שלוה' הוא, כי על ידי היסורים באים לדביקות הבורא באופן נעלה, למדריגות גבוהות בתורה עבודה ויראת שמים, באמונה בטחון ושמחה, מתעלים עם התקרבות להקב"ה, וזה בחינת העולם הבא בתוך העולם הזה, זהו האריכות ימים של העולם הבא שיש לנו בתוך העולם הזה.

הרשעים יש להם מתחילה הנאה ולבסוף המה צועקים מתוך יסורים

מספרים על הרה"ק רבי משה מפשעווארסק זצוק"ל. באמצע החורף הלך לטבול במקוה קר מאוד, בחוץ היה קר מאוד, ולקח עמו אחד מבניו. הקר היה חזק מאוד, והרה"ק רבי משה טבל עצמו, ואח"כ התחיל בנו ליכנס

שיתן לו הסכום הקבוע שנותנים לכל אחד באופן אוטומאטי, יכנס להבעל הבית שלו, וימסור את בקשת הראש ישיבה, ואז יראה אם הבעל הבית ירצה ליתן לו יותר משיעור הקבוע.

הראש ישיבה שמח מאוד מזה.

להראש ישיבה היה לו אח, שדר שם במעמפיס-טענסי, הוא צלצל לאחיו, וסידרו שהמה יהיה שם בשעה 9. בשעה 7 וחצי בדיוק המה יצאו להנסיעה, וה' יעזור, עם אמונה ובטחון לה', ועם תפילה, שיגיעו בזמן, וה' יעזור שהוא יהיה השליח הנכון.

המה יצאו להנסיעה, וה' עזר עם כל הקושיים על הדרך, הגיעו ג' דקות קודם לשעה 9. אחיו אמר לו: "קח את העלעועיטער (מעלית), תעלה לקומה הארבעים ושנים, ואני בא אחריך!".

תחתיהם הגיע קאר אחר. ומיד כשהראש ישיבה יצא מהקאר שלו, גם כן יצא אחד מהקאר שתחתיהם. אחיו התחיל לצפצץ ולהראות לו, אבל לא חשף ולא הבין מה שרוצה אחיו ממנו.

אותו יהודי שיצא מקאר האחר, ניגש אליו, ושאלו לו, מה הוא מחפש, אמר לו, שהוא צריך לעלות לקומה הארבעים ושנים, כי יש לו פגישה נחוצה, הוא צריך לפגוש אחד שם.

אמר לו אותו יהודי: "גם אני צריך להגיע לקומה הארבעים ושנים, אני אראה לך כיצד עולים שמה!". והוא שאל לו "למה אתה הגיע לכאן? מה אתה עושה כאן?". והראש ישיבה סיפר לו בדברים קצרים, ובלי שביעת רצון, מה הוא עושה כן, כי ראשו לא היה עמו, כי כל מחשבתו היה, כיצד הוא ידבר אל הגבאי צדקה אצל הפגישה.

המה מגיעים לקומה הארבעים ושנים, היהודי נפרד ממנו, והלך לדרכו. הראש

ל'מעמפיס' [עיר במדינת 'טענסי' - אחד מהמדינות בדרום אמריקה].

שם היה דר גאון גדול ושמו רבי אפרים גרינבלאט ז"ל [מתלמידיו המובהקים של הגאון רבי משה פיינשטיין ז"ל], פוסק גדול, מדפיס ספרים, הרבה תשובות כתב, פוסק שנתקבל פסקיו. רבי אפרים גרינבלאט פגש את הראש ישיבה ברחוב, וניגש אליו: "שלום עליכם, הכל בסדר? מה אתם עושים פה?".

סיפר לו הראש ישיבה, שהוא הגיע כאן לקבץ נדבות, שהוא בונה בנין חדש להישיבה.

שאלו: "וכמה נדבות כבר קיבצת?!",

ענהו: "עדיין לא קבצתי כלום, אפילו מה ששילמתי בשביל הטיקעט להפליגער עדיין לא קבצתי!".

אמר לו רבי אפרים גרינבלאט, שבעיר זה נמצא יהודי, שקיבל ברכה מהרה"ק רבי אהרן מבעלו זצ"ל, שאמר לו שאם יהיה שומר תורה ומצוות יהיה עושר גדול, ואכן נעשה שומר תורה ומצוות, ונתעשר באופן מגוון.

אמר לו הראש ישיבה: "א"כ אולי אוכל להגיע להעושר?!",

אמר לו רבי אפרים: העושר אכן בזבו הרבה לצדקה, אבל בזבו בלי שיעור, אנשים הגיע לכאן מכל קצוי תבל, והיה צריך להפסיק ליתן בעצמו, הוא מינה גבאי צדקה שמחלק ממנו, וקשה מאוד להגיע להעושר בעצמו. אני אוכל לנסה לקרוא את הגבאי צדקה שלו, אולי יוכל לעשות לך פגישה פנימית אצל העושר.

רבי אפרים ניסה בהרבה אופנים להגיע להעושר עצמו, אבל לא היה יכול להגיע לו, אבל פעל על כל פנים, שלמחר בשעה 9 בבוקר יוכל הראש ישיבה לפגוש את הגבאי צדקה שלו, והגבאי צדקה תחת

אבל למד מזה עוד נקודה: אנו נמצאים עכשיו בחודש אלול, בחודש אלול יש לנו הברירה, הקב"ה קרוב אלינו, יכולין לעשות תשובה, יכולין לבקש ממנו, ואין אנו רוצים למצוא עצמינו אחר החודשי אלול-תשרי, ולומר: היה לנו פגישות עם הקב"ה, ואבדנו את כל אלה!". אנו רוצים לחשוף! עכשיו הוא חודש אלול, נא לחשוף.

אבל יש עוד מוסר השכל חזק. יש לנו פגישות עם הקב"ה שלש פעמים ביום, שחרית מנחה מעריב. והקב"ה אף נתן לנו הרשות לדבר אליו בכל יום ובכל שעה, אין אנו צריכין להגיע לידי הגבאי צדקה, ואין לנו צריכים להגיע בזמנים קבועים, פתחו של ה' פתחו לכלל ישראל בכל משך היום והלילה, כי לא ידח ממני נידח.

נא לנצל כל דקה ורגע, לדבר אל ה', להתפלל אל ה', לבקש אל ה', אל תבטחו בנדיבים, לא לבטוח על שום בשר ודם, אין אנו צריכים כלום משום בשר ודם, אנו צריכים רק התקרבות להקב"ה, קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת. כתיבה וחתימה טובה, שנה מתוקה ומבורכת, תפעלו כל טוב, ה' יעזור שיהיה לכל כלל ישראל א לעכטיגן תמיד, אמן כן יהי רצון.

מעשה בחסיד אחד

היה יהודי שהיה לו דוד שנפטר לעולמו בלי זש"ק ל"ע, הוא קיבל על עצמו שבלי נדר יתפלל ביום השנה, לעילוי נשמת דודו, שלא הניח אחריו זש"ק.

באחד מן השנים, יום קודם היארצייט, ניגש אל הגבאי של הבית מדרש, ואמר לו:

ישיבה ניגש מיד להאפיס של הגבאי צדקה. הגבאי צדקה שמע את בקשתו, ויצא, ובא בחזרה עם טשעקל, אבל לא עם טשעקל גדול.

הראש ישיבה יצא מהאפיס. אחיו שמר עליו, ואחיו שאלו לו: "אותו יהודי שעלה עמך ביחד על העלעועיטער, דיברת עמו?" אמר לו "כן".

"מה דיברת עמו?"

אמר לו: "לא הייתי שם לב לו, כי לא היה לי עת, ולא ראש, על כן לא דברתי אליו כל הצורך. כי איזה נפקא מינה הוא לסתם אדם לידע מצרכי?".

שאלו אחיו: "ואיזה סכום קיבלת מהגבאי צדקה?".

אמר לו: "דבר של מה בכך, לא הרבה".

שאלו אחיו: "וכי ידעת מי היה עמך בעלעועיטער?".

שאלו לו: מיהו?

אמר לו אחיו: "העושר האדיר, למי שרצית לילך, הוא היה אותו יהודי! היה לך הברירה לדבר את כל ליבך אליו, לבכות אליו, לפגוש אותו בלי הגבאי צדקה שלו - איבדת את ההזדמנות!! וזה מה שרציתי לרמוז לך, ואתה לא חשפת מה שאני מראה לך!".

כשהראש ישיבה הגיע בחזרה להישיבה, אמר: "תלמידי יקריי! מצאתי העושר האדיר, הייתי עמו, הוא רצה לדבר עמי, אבל אני לא רציתי לענות לו כהוגן, ואיבדתי את ההזדמנות!" - והמשיך לומר להם - "תלמידי יקריי! אכן איבדתי את הטשעקל, אבל מה שלימדתי מזה הוא: שאם רוצים משמים ליתן ממון, יש לאדם ממון, ואם לא רוצים משמים, יכולים לפגוש את העושר הגדול, ולא לידע עם מי שנפגשים, ואין לו הממון!".

אחר התפילה חזר לביתו, אכל פת שחרית בשמחה רבה, שהוא עמד בנסיון הקשה, הוא הודה להקב"ה על זה.

אחר אכילת פת שחרית יצא מביתו לילך למקום העבודה. הלך על הרחוב, והיה צריך לעבור רחוב מרכזי, שם נוסעים קארן מימין ומשמאל ומכל הצדדים. והוא לא התבונן שקארן נוסעים במהירות מכל הצדדים, והתחיל לעבור הרחוב.

פתאום הוא רואה שנוסעים קארן במהירות גדולה, והתחיל לחזור לצד האחר, אבל כבר היה אחר המעשה! קאר אחד כבר היה ממש סמוך אליו! הקאר עשה במהירות וברגע האחרון סיבוב על הצד, וברוך ה' שניהם ניצלו!

הקאר נעמד שם, והמנהיג יצא מהקאר.

איזה שני אנשים נפגשו?

המנהיג מהקאר היה מי שהתפלל אצל העמוד, והיהודי שניצל ברגע האחרון היה מי שוויתר להתפלל אצל העמוד!

המה עומדים שם אחד מול השני, אמר לו המנהיג: אני מבקש סליחה ממך, לא שעה אליך כשאתה רצה להתפלל לפני העמוד, לא התנהגתי בישרות. אבל תתבונן ידידי היקר! שנינו ניצלו היום לכבודך, כי אתה וויתרת, ולכבוד זה שאתה מחל אותי ניצלו שנינו! [מי שוויתר היצל את חייו, והמנהיג את הקאר ניצל מלהזיק את האחר, ומי יודע מה היה יכול לקרות בשעה שהיה אובד עצות ח"ו]. אמר לו יהודי זה: מחלתי לך מיד, ועכשיו אני חוזר ואומר בפה מלא ובפירוש שאני מוחל לך.

כאן היה שאלה אם הוא יהיה השליח ציבור או ח"ו הקרבן ציבור - והוא בחר לעצמו, לא להיות השליח ציבור ולא הקרבן ציבור, הוא בחר לעצמו להיות השליח מה' להציל את חייו, וחיוו של עוד

יש לי ירצייט מן דודי שלא הניח אחריו זש"ק.

טוב - אמר לו הגבאי - תתפלל למחר לפני התיבה.

הוא קם בבוקר, הגיע לבית המדרש, והכין עצמו ליגש לפני התיבה. ומיד כשהביט על העמוד, הוא רואה שאחד כבר עומד שם. הוא ניגש לאותו יהודי, ואמר לו, כבר נתפשרתי עם הגבאי שהיום אני יתפלל לפני העמוד במנין זה.

אותו יהודי אף לא שעה אליו כלל, לא ענה לו כלום, הוא ממשיך לעמוד אצל העמוד.

יהודי זה ביקש ממנו פעם ופעמיים ועוד פעם, אבל אותו יהודי שעומד אצל העמוד אף לא שעה אליו כלל.

יהודי זה רוצה מאוד להתפלל לע"נ דודו, אבל הוא הבין שכאן יכול לפרוץ מחלוקת גדולה, הוא ראה שהיהודי שאצל העמוד החליט לא לשעות אליו כלל, עבר מתוך העמוד והלך להתפלל על איזה מקום באמצע הבית המדרש, הוא לא יתפלל היום אצל העמוד! אבל בתוך עומק לבבו היה לו צער, רגוזא וכעס, על אדם זה.

אחר כמה דקות החליט: ח"ו! אסור להקפיד על שום אדם! תלמד זכות, תמחול בכל לבך, תוציא ממך כל שנאה שינא, וכל קנאה מלבך, על יהודי זה, שנה זה לא תעשה עילוי לנשמת דודך על ידי התפילה לפני העמוד!

אבל, הוא עשה עילוי היותר גדול להנשמה, הידעת מה? העילוי להנשמה היה, שוויתר לו, מחל לו, לא היה לו לב קשה, היה בשמחה, לימד זכות, הוא מביט טוב על כלל ישראל!

הרצון הבורא ית"ש, ואם חיים מתוך
אמונה שלום בשחון ושמחה, עוזר לו
הקב"ה, שזוכין למחול, וחיים עם ה'
מאמינים בה', ולהבין שלאהוב את כלל
ישראל, ולמחול לכל אחד, זהו הזכות
היותר גדול שיכולים לעשות לעצמו,
ולהנשמות שבעולם הבאמת, ובעולם הזה.

יהודי, הכל ע"י הוויתור, ובה זכה לקדש
שם שמים, ולפרסם השם שמים.

צריכים למחול, לוותר, לא לחיות עם
קנאה שנאה ושינא, לא להיות לב קשה
על יהודים אחרים, זה מביא ישועות
לעצמו, להבנים, ולכל כלל ישראל! זהו

המשך מעמוד ח:

סידור עם תהילים יצא לאור, גם לימים הנוראים ולשלוש רגלים, הנקרא "כוונה ברורה".
הוא לא מתרגם מילה במילה כל מילה, אבל הוא תמיד מכניס פירושים ונפלאות, עמוקות
וביטויים מהנים המפחים חיים בתפילה כשרוצים להתרכז. הוא לא מתרגם כל מילה כי יש
מילים בלשון הקודש שכל אחד מבין, הוא יתרגם בדרך כלל או יסביר בקצרה, מילים שאנו לא
מבינים או שיש להן כוונה מיוחדת מהספרים הקדושים שאינו הפשט הפשוט. זה מביא
התעוררות עצומה וצוהר גדול, בהירות, לתיבות התפילה.

אבל אדם צריך לדעת שזה דורש הרבה השתדלות: לא לדבר לפני התפילה, להתכונן
לתפילה, והרבה הרגילות להרגיל את הדעת לכוונה. אין לבזבז את כל התפילה במחשבות, "האם
אמרתי את המילים האלה היטב? האם אמרתי את המילים האלה לא טוב?" עדיף, קח את כל
התפילה והפוך אותה למקור של "צוהר תעשה לתיבה" - אור, הנאה, תענוג. אמור מילה אחר
מילה בהנאה.

כל הצדיקים שאיתם הסתובבתי התפללו באופן של אמירת מילה אחר מילה. מסופר על
האדמו"ר מסקווירא זצ"ל, שנהג לומר לנהגיו לנסוע קצת מהר יותר, כדי לצאת מכלל סכנה
מוקדם יותר. שמעתי מהאדמו"ר מטהאש זצ"ל, שפעם שאלתי אותו - באותם ימים כשלמדתי
בישיבה והתפללנו במניין שלו, הוא נהג להתפלל די מהר. פעם שאלתי את האדמו"ר מטהאש,
"שמעתי שבימי נעוריהם התפללתם שעות ארוכות. מה ההסבר לכך שאתם מתפללים עכשיו
מהר יותר?" האדמו"ר מטהאש אמר לי שככל שהזדקן, כך נהיה לו קשה יותר לצמצם את המח.
כשהוא אומר את המילים במהירות, הוא יכול לצמצם את דעתו בשעת התפילה.

כל אחד צריך לעשות את פעולותיו ולראות מה הוא יכול לעשות כדי להרגיש הנאה בתפילה.
לא צריך אפילו תמיד לדעת את הפשט או להבין את העומק של כל פרק שאומרים. פשוט להרגיש
התקרבות להקב"ה. "אני מדבר עם הקדוש ברוך הוא." "אני בוטח באנשי כנסת הגדולה." "אני
נדבק בדברי התפילה." זה לבדו נותן חיות.

יכולים לשמוע תשובות בכל תחומי החיים על קו המערכת בכפתורים: 551

קול פנים מאירות:

שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א

צענטראלע נומער: 845-414-0076 | א"י: 072-370

1823 | ענגלאנד: 0330-350-3190 | ארגענטינע:

5411-2152-7691 | אנטווערפן: 323-346-0673

מאנטריאל: 438-228-2500

אזר לנתיבותי

פירוש המימרא של 'צוהר תעשה לתיבה'; בזמנינו

**הספרים הקדושים מפרשים על הפסוק
"צוהר תעשה לתיבה" שה'תיבה'
מתייחסת לאותיות התפילה. עלינו
להכניס בהירות והבנה להאותיות,
לשקוע בדברי התפילה. השאלה היא,
כיצד אנו עושים זאת?**

התשובה היא שקשה מאוד בימינו לעמוד ולהתפלל בכוונה מרוכזת, ללא מחשבות זרות וטורדות. נדיר שאנשים מגיעים לכך.

אם כן, מה תפקידנו? כל יום, כשאני מתכוון להתפלל, אני מניח את הטלפון, אני מניח את כל דאגותיי. אני לומד דף או עמוד גמרא לפני התפילה, או משנה. אני מתכוון לתפילה וכשאני עומד להתפלל, אני מנסה להסיח את דעתי ולשאוף ליהנות מהמילים שאני אומר. אם דעתי נודדת, כשאני קולט זאת, אני לא מתלונן על העבר ואני לא מוותר. אני לא חושב, "אוי, התפילה כבר נגמרה". במקום זאת, אני מתרכז היכן אני נמצא בתפילה, במילים שאני אומר עכשיו. אני מכוון פשוט את המשמעות וההנאה של המילים שאני מבטא.

להיות מסוגל לרכז את הדעת לאורך כל התפילה בימינו פשוט בלתי אפשרי. אפשר רק לקחת את התפילה מילה במילה, דקה אחר דקה, שנייה אחרי שנייה. כשדעתך נמצאת בתפילה, השקע בה. אמור אותה בהנאה ומצא בה סיפוק. הרגש קרבה להקדוש ברוך הוא. טוב מאוד שיהיה סידור, כל אחד לפי הבנתו ותכונת נפשו, שכאשר הוא מתעורר הוא יכול להביט בו וזה יעורר אותו, ויביא התרגשות של התעוררות.

המשך בעמוד 2

לקבל הגליונות שלנו בכל שבוע, תפנו ל:

gilyonospm@gmail.com